

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedkyně Olgy Stránské a soudců Mgr. Tomáše Kocourka, Ph.D. a JUDr. Milana Podhrázkého, Ph.D., v právní věci žalobkyně: **T. Sh.**, nar. x, státní příslušnost Ukrajina, bytem x, zastoupené JUDr. Petrem Novotným, advokátem se sídlem Slezská 36, 120 00 Praha 2, proti žalované: **Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců**, se sídlem nám. Hrdinů 1643/3, pošt. schránka 155/SO, 140 21 Praha 4, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 10. 3. 2015, č. j. MV-112195-3/SO-2012, o prodloužení platnosti povolení k dlouhodobému pobytu,

t a k t o :

- I. Rozhodnutí žalovaného ze dne 10. 3. 2015, č. j. MV-112195-3/SO-2012, **se zrušuje** a věc se **vrací žalovanému k dalšímu řízení**.
- II. Žalovaná **je povinna** zaplatit žalobkyni do tří dnů od právní moci tohoto rozsudku na náhradu nákladů řízení částku **15.342,- Kč**, a to k rukám jejího právního zástupce, JUDr. Petra Novotného, advokáta.

O d ů v o d n ě n í :

Žalobou ze dne 26. 3. 2015 se žalobkyně domáhá zrušení ve výroku označeného rozhodnutí žalované, kterým bylo zamítnuto její odvolání a zároveň potvrzeno rozhodnutí Ministerstva vnitra ČR (dále jen „správního orgánu I. stupně“) č. j. OAM-248-17/DP-2012, ze dne 5. 9. 2012, kterým bylo podle § 44a odst. 3, ve spojení s § 35 odst. 3 a ve spojení s § 37 odst. 1 písm. b) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „ZPC“), rozhodnuto o zamítnutí její žádosti o prodloužení doby platnosti povolení k dlouhodobému pobytu na území České republiky za účelem „výkonný manažer - účast v právnické osobě“.

Žalobkyně uvedla, že pokládá napadené rozhodnutí za nezákonné z toho důvodu, že byla jednatelkou jen krátce po narození jejího syna D. S., nar. ..., a veškeré věci okolo jednatelství se teprve začala učit, a přitom byla na mateřské dovolené. Dále uvedla, že podepisování faktur a konání valných hromad se účastnila a také konzultovala s daňovou poradkyní výdaje firmy K. s.r.o.

V doplnění žaloby ze dne 25. 6. 2015 dále uvedla, že obchodní společnost K. s.r.o. je prokazatelně funkčním podnikatelským subjektem, o čemž nejlépe svědčí do sbírky listin založené účetní závěrky společnosti, z nichž vyplývají dosahované hospodářské výsledky společnosti. Žalobkyně v rámci vedeného správního řízení současně doložila do spisu smlouvu o výkonu funkce jednatele, na jejímž základě je zřejmé, že se žalobkyně aktivně podílí na obchodním vedení této společnosti, a to z pozice její jednatelky (k tomu doložila smlouvu o nákupu vozu Škoda Octavia z října 2011, kterou podepsala). Žalobkyně tak fakticky využívá a plní stanovený účel pobytu, neboť se aktivně podílí na obchodním vedení společnosti K. s.r.o., která je plně funkční společností. Uvedla také, že nesouhlasí ani se závěrem napadeného rozhodnutí, že v jejím případě správnímu orgánu nevzniká povinnost přihlížet k dopadům napadeného rozhodnutí do jejího soukromého a rodinného života a navrhla zrušení napadeného rozhodnutí.

V písemném vyjádření k žalobě žalovaná uvedla, že danou skutečnost (tj. nákup vozu) žalobkyně neuvedla v rámci správního řízení při svém výsledku dne 16. 8. 2012, když ohledně uzavírání smluv uvedla pouze, že podepsala jen mandátní smlouvu. Tudíž tvrzení o nákupu motorového vozidla Škoda Octavia z října 2011 žalobkyní v pozici jednatelky společnosti K. s. r. o., nemá oporu ve spisovém materiálu správního orgánu. A i kdyby se ukázalo, že žalobkyně tento úkon z pozice jednatelky skutečně uskutečnila, nelze k němu v rámci soudního řízení přihlídnout, a to s odkazem na § 75 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), podle něhož při „přezkoumání rozhodnutí vychází soud ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu“. Navíc je otázkou, zda tento jednorázový (a patrně i jediný) úkon žalobkyně v pozici jednatelky společnosti K. s. r. o., který se měl stát před cca 4 roky, lze považovat za soustavný výkon funkce jednatele obchodní společnosti. Dále uvedla, že správní orgán podle ustálené judikatury (např. rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 11. 2014, č. j. 7 Azs 204/2014-35) v případě postupu podle § 37 odst. 1 ZPC přiměřenost dopadů rozhodnutí do soukromého a rodinného života ve smyslu § ZPC posuzovat nemusí a navrhla zamítnout žalobu jako nedůvodnou.

U jednání soudu žalobkyně uvedla, že rozhodnutí žalované je postaveno pouze na její výpovědi a žalovaná žádné další dokazování neprováděla. Trvala na tom, že funkci jednatelky vykonávala a vykonává. Dne 3. 7. 2015 podala žádost o udělení mezinárodní ochrany, protože neměla jiný status pro svůj pobyt a musela by se vystěhovat. Na mateřské dovolené byla do 3 let věku dítěte, které se narodilo 28. 4. 2010. V současné době chodí do školky, ale ona o něj doma stále pečuje.

Žalovaná se k jednání soudu omluvila.

Krajský soud v Praze zjistil ze správního spisu následující skutečnosti:

Žalobkyně pobývala na území České republiky nejprve na základě víza a poté na základě povolení k dlouhodobému pobytu za účelem zaměstnání, a to v době od 09. 10. 2007

do 31. 03. 2010. Poté žalobkyně pobývala na území České republiky na základě povolení k dlouhodobému pobytu za účelem podnikání (účast v právnické osobě) v době od 24. 02. 2010 do 23. 02. 2012. Dne 03. 01. 2012 podala žalobkyně u správního orgánu prvního stupně žádost o prodloužení povolení k dlouhodobému pobytu dle ustanovení § 44a ZPC za účelem podnikání (účast v právnické osobě), jako jednatelka společnosti K. s.r.o.

Dne 16. 08. 2012 byl se žalobkyní proveden ve smyslu § 169 odst. 2 ZPC výslech za účelem zjištění skutečného stavu věci, zejména s cílem zjistit, zda jsou v jejím případě dány podmínky pro prodloužení povolení požadovaného oprávnění k pobytu. V průběhu výslechu žalobkyně uvedla, že se opravdu nechala zapsat jako členka statutárního orgánu společnosti K. s.r.o., vložila do ní vklad 20.000,- Kč a podepsala mandátní smlouvu a doklad o výši odměny. Jako důvod změny účelu povolení k dlouhodobému pobytu - z účelu zaměstnání na nový účel podnikání jako jednatelka společnosti K. s.r.o. - uvedla, že kvůli dítěti již nemohla být dále zaměstnána v pizzerii, a proto se na radu své známé nechala zapsat do výše zmíněné společnosti. Uvedla, že v současnosti firma stojí a ona shání kontakty na ostatní jednatele a chce uspořádat zasedání valné hromady, aby odkoupila podíly jiných společníků. Dále uvedla, že jménem společnosti K. s.r.o. občas podepsala nějakou smlouvu a dostala odměnu 300,- Kč. Společnost K. s.r.o. kupovala a pronajímala prostory, což však ví toliko z doslechu, jelikož je momentálně na mateřské. O jiných kontraktech (kromě zakladatelských dokumentů, smluv o výkonu funkce jednatele a smluv o výši odměny) nemá vůbec ponětí.

Dne 5. 9. 2012 vydal správní orgán I. stupně rozhodnutí, jímž platnost povolení žalobkyně k dlouhodobému pobytu podle § 37 odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců, neprodloužil. V odůvodnění uvedl, že z provedeného dokazování, zejména z provedeného výslechu žalobkyně vyplynulo, že tato za výše uvedenou společnost de facto nejedná, tedy funkci jednatele nevykonává. Ve smyslu § 134 zák. č. 513/1991 Sb., obchodní zákoník, ve znění pozdějších předpisů, jednatelem náleží obchodní vedení společnosti. Tedy žalobkyně by měla jednat jménem společnosti a činit jménem společnosti právní úkony. Dále ve smyslu § 135 odst. 1 téhož zákona jsou jednatele povinni zajistit řádné vedení evidence a účetnictví, vést seznam společníků a informovat společníky o záležitostech společnosti. Z provedeného výslechu je zřejmé, že žalobkyně v uvedené společnosti funkci jednatelky nevykonává, ani neprovádí jménem společnosti žádnou jinou činnost, ani není touto společností již nijak odměňována. Společnost K. s.r.o. je tedy dle výpovědi žalobkyně zřejmě účelově založenou společností s cílem získání povolení k dlouhodobému pobytu pro členy jejího statutárního orgánu a nevyvíjí žádnou podnikatelskou činnost.

Proti rozhodnutí správního orgánu I. stupně podala žalobkyně odvolání, které žalovaná napadeným rozhodnutím ze dne 10. 3. 2015 zamítla a rozhodnutí správního orgánu 1. stupně potvrdila. V odůvodnění svého rozhodnutí uvedla, že žalobkyně u výslechu sama přiznala, že od společnosti K. s. r. o. nedostává slíbenou odměnu 300 Kč měsíčně a ani žádné jiné peníze. Dlouhodobě se jí nedaří kontaktovat nikoho z této společnosti, přičemž tyto lidi ani osobně nezná. Skutečnost, že je zapsána v obchodním rejstříku jako jednatelka společnosti K. s. r. o. ještě neznamená, že tuto funkci také fakticky vykonává. Ustanovení § 133 zákona č. 513/1991 Sb., obchodní zákoník, stanoví, resp. do 31. 12. 2013 stanovilo, že jednatel je statutární orgán společnosti. Výkon funkce jednatele společnosti s ručením omezeným se sestává z celé řady povinností, mezi něž patří například zajištění řádného vedení předepsané evidence a účetnictví, jež jednatel nemusí činit osobně, ale je jeho povinností zabezpečit jejich výkon prostřednictvím jiných osob a jejich činnost následně kontrolovat. Z provedeného výslechu žalobkyně vyšlo najevo, že tato nevykonává jménem společnosti žádnou podnikatelskou

činnost, přičemž za celou dobu od založení společnosti podepsala toliko zakladatelské dokumenty. Žalovaná rovněž uvedla, že z § 37 odst. 1 písm. b) ZPC (na rozdíl od případů uvedených v § 37 odst. 2 ZPC), správnímu orgánu nevyplývá povinnost přihlížet k dopadu do soukromého a rodinného života žalobkyně.

Ze správního spisu (ze sdělení Oborové zdravotní pojišťovny) soud dále zjistil, že žalobkyně byla v období od 28. 4. 2010 do 27. 4. 2013 na mateřské dovolené.

Krajský soud v Praze přezkoumal napadené rozhodnutí v rozsahu uplatněných žalobních bodů, jimiž je vázán (§ 75 odst. 2 věta první s. ř. s.). Vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 odst. 1 s. ř. s.). Dospěl k závěru, že žaloba je důvodná.

Podle § 37 odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců Ministerstvo zruší platnost víza k pobytu nad 90 dnů, jestliže cizinec neplní účel, pro který bylo vízum uděleno.

Podle § 37 odst. 2 písm. b) zákona o pobytu cizinců Ministerstvo dále zruší platnost víza k pobytu nad 90 dnů, jestliže cizinec přestal splňovat některou z podmínek pro udělení víza za podmínky, že důsledky tohoto rozhodnutí budou přiměřené důvodu pro zrušení platnosti víza. Při posuzování přiměřenosti Ministerstvo přihlíží zejména k dopadům tohoto rozhodnutí do soukromého a rodinného života cizince.

První námitkou žalobkyně v žalobě je tvrzení, že účel pobytu plnila. Tato námitka je důvodná. Podle ustálené judikatury správních soudů (např. rozsudku NSS ze dne 18. 9. 2014, č. j. 7 Azs 144/2014-35) je plněním účelu, pro který bylo vízum uděleno, třeba ve smyslu ustanovení § 37 odst. 1 písm. b) ZPC v případě, že bylo uděleno za účelem podnikání, rozumět faktické vykonávání podnikatelské činnosti. Nestačí tedy mít pouze oprávnění podnikat, není-li podnikatelská činnost fakticky vykonávána. V projednávané věci soud souhlasí se žalovaným potud, že žalobkyně výkon funkce jednatelky prováděla přinejlepším ojedinele. Jak žalobkyně ve své výpovědi sama uvedla, kromě dokumentů spojených se vznikem společnosti již pouze „občas podepsala nějakou smlouvu“. Žalobkyně nebyla rovněž schopna uspokojivě popsat činnost společnosti a sama přiznala, že společnost momentálně „stojí“. Soud má za to, že za standardních okolností by její činnost nebyla dostatečná na to, aby bylo možné hovořit o tom, že funkci jednatelky společnosti K. s. r. o. fakticky vykonává a závěr žalovaného by plně obstál.

V projednávané věci je však situace poněkud odlišná, jelikož žalobkyně byla téměř po celou dobu platnosti povolení k dlouhodobému pobytu na mateřské dovolené. V rozsudku ze dne 29. 5. 2015, č. j. 4 Azs 59/2015-32 NSS uvedl: „*Nejvyšší správní soud tudíž souhlasí s názorem městského soudu, že pokud žalobkyně přerušila své podnikání z důvodu narození dcery v době, kdy měla za tím účelem povolený pobyt, jedná se o legální a legitimní důvod k tomu, aby předmětnou podnikatelskou činnost po přiměřenou dobu, kdy dítě vyžaduje její osobní péči, nevykonávala. K tomu nutno uvést, že opačný přístup je v rozporu s čl. 32 Listiny základních práv a svobod (která je součástí ústavního pořádku České republiky podle čl. 3 Ústavy České republiky). Podle tohoto článku Listiny rodičovství a rodina jsou pod ochranou zákona. Ženě v těhotenství je zaručena zvláštní péče, ochrana v pracovních vztazích a odpovídající pracovní podmínky. Péče o děti a jejich výchova je právem rodičů, děti mají právo na rodičovskou výchovu a péči. V důsledku nástupu na mateřskou dovolenou jde o objektivní okolnost, která by měla být tolerována, aniž by musela cizinka měnit účel svého pobytu*“. Závěry NSS v citovaném rozsudku dopadají i na projednávaný případ. Povolení

k dlouhodobému pobytu žalobkyně bylo vydáno na období od 24. 02. 2010 do 23. 02. 2012, přičemž žalobkyni se narodil syn dne 28. 4. 2010 a od té doby byla na mateřské dovolené do 27. 4. 2013. Správní orgán 1. stupně vydal rozhodnutí 5. 9. 2012, kdy byla žalobkyně na mateřské dovolené a tuto skutečnost ve svém rozhodnutí nezohlednil, stejně tak jako žalovaný. Soud má za to, že je-li cizinka na mateřské dovolené z důvodu péče o dítě, nemůže jí být správními orgány vytýkáno, že po tuto dobu se účelu svého pobytu (podnikání, zaměstnání, či studiu), věnuje toliko příležitostně či dokonce vůbec. Takový postup by byl (jak poukázal NSS ve výše citovaném rozsudku) v rozporu s čl. 32 Listiny základních práv a svobod a rovněž by představoval diskriminaci na základě pohlaví zapovězenou čl. 3 odst. 1 Listiny. Soud proto konstatuje, že žalovaný pochybil, pokud skutečnost, že žalobkyně je na mateřské nezjistil a podkládal její nečinnost ve funkci jednatelky za neplnění účelu povoleného dlouhodobého pobytu a důvod pro jeho neprodloužení. Nástup na mateřskou dovolenou je objektivní okolností, která měla být správními orgány tolerována, aniž by musela žalobkyně měnit účel svého pobytu (viz rozsudek NSS č.j. 4 Azs 59/2015-37).

Dále soud musí k projednávané věci uvést, že neplnění účelu pobytu a nenaplnění účelu předchozího pobytu jsou dva samostatné důvody pro neprodloužení platnosti povolení k pobytu, pro které je rozhodné jiné období, za které se jednání žadatele posuzuje. Zatímco v prvním případě je rozhodující jednání i v průběhu řízení o prodloužení platnosti povolení k pobytu (to je období od povolení k pobytu do rozhodnutí o žádosti o prodloužení platnosti povolení k pobytu), ve druhém případě se zkoumá pouze plnění účelu pobytu v době platnosti povolení k tomuto pobytu. Pro určení okamžiku, k jakému má být plnění účelu povoleného pobytu posuzováno, soud odkazuje na rozsudek NSS ze dne 7. 4. 2011, č. j. 1 As 24/2011-79, podle kterého správní orgán rozhoduje podle skutkového stavu v době vydání rozhodnutí. NSS uvedl v rozsudku ze dne 17. 12. 2008, č. j. 1 As 68/2008-126, že uvedená zásada platí i pro rozhodnutí odvolacího správního orgánu. Žalobkyně ukončila mateřskou dovolenou 27. 4. 2013, odvolací orgán vydal rozhodnutí 10. 3. 2015, ovšem pro své rozhodnutí, kterým zamítl odvolání žalobkyně a potvrdil rozhodnutí správního orgánu 1. stupně, skutkový stav ke dni svého rozhodnutí nezjistil. Neobjasnil totiž, zda žalobkyně ke dni vydání jeho rozhodnutí plní účel povoleného pobytu.

Soud proto z těchto důvodů rozhodnutí žalovaného pro nesprávné právní posouzení věci a nedostatečně zjištěný skutkový stav v době od ukončení mateřské dovolené žalobkyně do dne vydání jeho rozhodnutí podle § 78 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (s. ř. s.) zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení, ve kterém je žalovaný vázán právním názorem soudu. Žalovaný jednak zruší v dalším řízení rozhodnutí správního orgánu 1. stupně pro nesprávné právní posouzení věci a jednak správnímu orgánu 1. stupně uloží zjistit náležitě skutkový stav věci ke dni jeho rozhodnutí.

Nad rámec výše uvedeného soud dodává, že situace by byla odlišná, pokud by ve správním řízení bylo prokázáno, že společnost K. s. r. o. žádnou činnost nevykonává a její existence slouží toliko k obcházení zákona o pobytu cizinců, jak naznačil správní orgán prvního stupně ve svém rozhodnutí. Tato okolnost však ve správním řízení prokázána nebyla, jelikož správní orgán prvního stupně vycházel toliko ze stručné (a nepříliš konkrétní) výpovědi žalobkyně, což v žádném případě nelze pokládat za dostatečné k prokázání skutečné činnosti společnosti.

Námítkou, že správní orgány nepřihlédly k dopadu napadeného rozhodnutí do soukromého a rodinného života žalobkyně, se soud zabývat nemohl, jelikož byla vznesena

až v doplnění žaloby ze dne 25. 6. 2015, tedy po uplynutí lhůty pro podání žaloby (§ 71 odst. 2 s. ř. s.).

O náhradě nákladů řízení rozhodl soud podle ustanovení § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalovaná nemá právo na náhradu nákladů řízení, neboť ve věci neměla úspěch. Žalobkyni, která byla ve věci úspěšná, přiznal soud náhradu nákladů řízení v celkové částce 15.342,- Kč. Tato částka sestává z odměny advokáta ve výši 9.300,- Kč za tři úkony právní služby po 3.100,- Kč [převzetí a příprava zastoupení, sepsání doplnění žaloby a účast na jednání před soudem – § 7, § 9 odst. 4 písm. d) a § 11 odst. 1 písm. a), d) a g) vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif), ve znění pozdějších předpisů], ze tří paušálních částek jako náhrady hotových výdajů po 300 Kč podle § 13 odst. 3 téže vyhlášky, to vše zvýšeno o DPH 21% a z částky 3.000,- Kč představující zaplacený soudní poplatek za podání žaloby.

Poučení : Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Praze dne 21. června 2016

Olga Š t r á n s k á, v. r.
předsedkyně senátu

Za správnost:
Božena Kouřimová